

častěji však s přivřenýma očima naslouchala hlasům štěbetajících ptáků.

Dnes se jí však jejich hlasy zdály poněkud zvláštní. Nebylo to obvyklé čimčarání a švitoření.

Několikrát si dokonce pomyslela, že zaslechla svoje jméno.

„Máááášššooo! Máááášššooo!“

Vůbec se jí to nové štěbetání nelíbilo. Pomyslela si, že si z ní snad ptáčky dělají legraci. Vycenila tedy zuby a tiše zavrčela, aby kosům dala najevo, že z ní si šoufky rozhodně dělat nebudou.

„Máááášššooo! Máááášššooo!“

V tom si uvědomila, že zvuk nepřichází shora. Ptáci to tedy být nemohou! Vyskočila na všechny čtyři, naježila srst a tentokrát zavrčela pořádně nahlas. Ani to ale nepomohlo, naopak zvuky byly hlasitější a hlasitější.

Máša ze všech sil napnula uši a všimla si, že zvuk k ní přichází zpod nedalekého keře.

„No tak, Mášo! Tady jsem! Buď tak hodná a vezmi mě do tlamičky a polož mě taky na chvíli na sluníčko.“

Fenka nevěřila vlastním očím a uším. Ze stínu k ní totiž hovořila její oblíbená pískací hračka.

Ta přece... nemůže mluvit!

Váhavě k růžovému slonovi přistoupila, vzala ho do tlamičky a vrátila se s ním zpátky na slunce, kde si ho položila k tlapkám.

„Děkuju ti, Mášo. V tom stínu už mi začínala být pěkná kosa! Dovol mi, abych se ti představil.